

mountainbook

TATRZAŃSKIE DWUTYSIĘCZNIKI

PRZEWODNIK PO NAJWYŻSZYCH
SZCZYTACH I PRZEŁĘCZACH
W TATRACH POLSKICH I SŁOWACKICH

Bezdroża

ERGO
HESTIA

Autorzy przewodnika: Krzysztof Bzowski oraz Natalia Figiel (informacje praktyczne)

Redaktor prowadzący: Łukasz Karolewski

Redakcja: Anna Młynowska

Koordinacja techniczna: Katarzyna Leja

Projekt graficzny: Sabina Suchy

Opracowanie map i profilów tras: Krzysztof Trojan

Źródło danych kartograficznych: OSM (www.openstreetmap.org)

Zdjęcie na okładce: materiały graficzne zostały wykorzystane za zgodą Shutterstock Images LLC

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz wydawca dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz wydawca nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Helion S.A.

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel.: 32 2309863

e-mail: redakcja@bezdroza.pl

księgarnia internetowa: <http://bezdroza.pl>

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres:

<http://bezdroza.pl/user/opinie/?betat2>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Wydanie II

ISBN: 978-83-283-8996-0

Copyright © Helion S.A., 2021

TATRZAŃSKIE DWUTYSIĘCZNIKI

PRZEWODNIK PO NAJWYŻSZYCH
SZCZYTACH I PRZEŁĘCZACH
W TATRACH POLSKICH I SŁOWACKICH

Kup książkę

Poleć książkę

Bezdroża

Spis treści

Tatry.....	7
O przewodniku.....	11
INFORMACJE PRAKTYCZNE	13
Dojazd i komunikacja w regionie.....	14
Znakowane szlaki Tatr polskich i słowackich.....	18
Schroniska górskie.....	19
Specyfika uprawiania turystyki w Tatrach.....	21
Tatrzańskie parki narodowe.....	28
Służby ratunkowe w Tatrach.....	31
TATRZAŃSKIE DWUTYSIĘCZNIKI	33
Risy.....	34
▲ Na najwyższy szczyt Polski.....	38
Krywań.....	52
Mały Krywań.....	55
▲ Narodowa góra Słowaków.....	56
Sławkowski Szczyt.....	66
Królewski Nos.....	69
▲ Sławkowski Szczyt i Królewski Nos.....	70
Mała Wysoka.....	76
Rohatka.....	78
▲ Dwie przełęcze i Mała Wysoka.....	80
Lodowa Przełęcz.....	88
▲ Przez Lodową Przełęcz do Doliny Jaworowej.....	90
Koprowy Wierch.....	100
▲ Dolinę Mięguszowiecką na Koprowy Wierch.....	102
Czerwona Ławka.....	110
▲ Wokół skalnych urwisk Pośredniej Grani.....	112
Mięguszowiecka Przełęcz pod Chłopkiem.....	120
▲ Siodło w skalnym murze Mięguszowieckich.....	124
Świnica.....	130
Skrajna Turnia.....	133
Beskid.....	134
▲ Gdzie Tatry Wysokie łączą się z Zachodnimi.....	136
Bystra Ławka.....	148
▲ Tatry Wysokie w pigułce.....	150
Kozi Wierch.....	156
Kozie Czuby.....	158
Mały Kozi Wierch.....	159
▲ Orlą Percią, cz. I: z Zawratu na Kozi Wierch.....	160
Bystra.....	172
Starorobociański Wierch.....	174
Kończysty Wierch.....	177
▲ Najwyższe szczyty Tatr Zachodnich.....	178
Zadni Granat.....	192
Pośredni Granat.....	194
Skrajny Granat.....	194
▲ Orla Perć, cz. II: przez szczyty Granatów.....	196

Kup książkę

Poleć książkę

Jagnięcy Szczyt.....	204
Rakuska Czuba.....	207
▲ Na Jagnięcy Szczyt.....	208
Wielka Łomnicka Baszta.....	216
▲ Spacerem na Wielką Łomnicką Basztę.....	218
Raczkowa Czuba.....	222
Jarząbczy Wierch.....	223
Wyżnia Magura.....	224
Pośrednia Magura.....	224
▲ Granią Otargańców.....	226
Baraniec.....	234
Szczerbawy.....	236
Smrek.....	236
Klin.....	237
▲ Grzbietem Barańca.....	238
Banówka.....	248
Hruba Kopa.....	249
Jałowiecki Przysłop.....	250
Trzy Kopy.....	251
▲ Z Doliny Żarskiej na Banówkę i Trzy Kopy.....	252
Szpiglasowy Wierch.....	264
Wrota Chałubińskiego.....	266
▲ Między Morskim Okiem a Wielkim Stawem Polskim.....	268
Mała Buczynowa Turnia.....	278
▲ Orła Perć, cz. III: Buczynowe Turnie.....	280
Pachoł.....	292
Spalona Kopa.....	294
Salatyński Wierch.....	296

Mały Salatyń.....	297
▲ Wierchami ponad Doliną Rohacką.....	298
Kościelec.....	308
▲ Granitową płytą Kościelca.....	312
Rohacz Płaczliwy.....	316
Rohacz Ostry.....	317
Wołowiec.....	318
▲ Orlą Percią Tatr Zachodnich.....	320
Krzesanica.....	332
Ciemniak.....	335
Małolączniak.....	337
Kopa Kondracka.....	338
▲ Czerwone Wierchy.....	340
Skrajne Solisko.....	352
▲ Na pierwszy szczyt Grani Soliska.....	354
Miejsce na pieczętki zdobywcy tatrzańskich dwutysięczników.....	360

Kup książkę

Poleć książkę

Kup książkę

Poleć książkę

Rohacz Płaczliwy

Plačlivé ▲ 2125 m n.p.m.

Śmiały szczyt w głównej grani Tatr Zachodnich, wznoszący się ponad trzema dolinami: Smutną (Smutná dolina), Jamnicką (Jamnická dolina) i Żarską (Žiarska dolina), jest zwornikiem dla ogromnego bocznego grzbietu Barańca (Baranec). Zbudowany z granitów – a ściślej granodiorytów rohackich – wykazuje sporą asymetrię rzeźby: zbocza południowe są w dużej mierze trawiaste, od północy natomiast do polodowcowego kotła Doliny Smutnej opadają skalistymi urwiskami o wysokości nawet 250 m. Polska nazwa góry pochodzi zapewne od... słowackiego słowa oznaczającego róg. Choć sam szczyt był odwiedzany od wieków, to pierwsze wejście na niego odnotowano dopiero w pocz. XIX w., w 1907 r. natomiast wspomnianą wyżej północną ścianę zdobyli bracia Wáľery i Ferdynand Goetlowie, zaś cztery lata później grupa taterników z Mariuszem Zaruskim i Januszem Żuławskim weszli na Rohacz Płaczliwy po raz pierwszy zimą. Obecnie szczyt dostępny jest czerwonym szlakiem grzbietowym (zob. trasa 23), który jest zamknięty w sezonie zimowym, ale można na sam szczyt wejść również żółtym szlakiem, prowadzącym grzbietem Barańca od wylotu Doliny Żarskiej. Ten ostatni szlak jest otwarty przez cały rok (zob. *Trasy alternatywne*, s. 329). Wejście na Rohacz Płaczliwy ze wszystkich stron szlakami pieszymi jest pozbawione trudności, należy jednak zachować najwyższą ostrożność zwłaszcza w warunkach słabej widoczności – szlak czerwono-

ny w wielu miejscach zarówno na podejściu od strony wschodniej, jak i szczególnie na zejściu w kierunku Smutnej Przełęczy (Smutné sedlo) wiedzie tuż obok grani, która od północy urywa się potężną ścianą północną Rohaczy.

Z wierzchołka góry rozciąga się piękna panorama – efektownie wyglądają zwłaszcza widoczne na zachodzie górne partie Doliny Żarskiej, nad którą wznoszą się trawiasto-skaliste szczyty Banówki (Banikov), Hrubiej Kopy (Hrubá kopa) i Trzech Kop (Tri kopy); z przeciwnej strony ponad Grań Otargańców (Otrhance) wystają nieznacznie zębatą koronką szczyty Tatr Wysokich z charakterystycznym ostrzem Krywania (Kriváň).

Rohacz Ostry

Ostrý Roháč ▲ 2088 m n.p.m.

Niższy ze szczytów Rohaczy wyróżnia się znacznie bardziej śmiałym kształtem, wyrastając jako granitowa turnia w grzbiecie łączącym Rohacz Płaczliwy (słow. Plačlivé) z Wołowcem (Volevec). Szczególnie pięknie góra prezentuje się z głównego grzbietu tatrzańskiego od strony północno-wschodniej, oglądana ze szlaku z Łopaty (słow. Deravá) na Niską Przełęcz (Nízke sedlo). Szczyt rozcięty jest na dwa wierzchołki głęboką szczeliną w skałach granitowych, zwaną Rohacką Szczerbinią. Jest ona częścią pęknięcia całego granitowego masywu Rohaczy, w którym ujawniają się metamorficzne mylonity. Od strony północnej ściany Rohacza opadają prawie 300-metrowymi zerwami do dolnej części Doliny Smutnej (Smutná dolina). Ścianę po-

konali jako pierwsi bracia Goetlowie w 1908 r. Nie wiadomo natomiast, kto pierwszy wszedł na szczyt Rohacza Ostrego, ale zimą udało się tego dokonać w 1911 r. polskim taternikom, którzy zdobyli także sąsiedni Rohacz Płaczliwy.

Prowadzący granią czerwony szlak jest wyjątkowo trudny, szczególnie kłopoty powodować może przejście przez Rohackiego Konia, czyli ostry fragment grani z łańcuchem, z obu stron ograniczony pionowymi płytami granitowymi. Ze szczytu rozciąga się widok zbliżony do oglądanego z Rohacza Płaczliwego z tą różnicą, że ten ostatni przesłania nam wgląd w Dolinę Żarską, z Rohacza Ostrego natomiast lepiej widać całą Dolinę Rohacką (Roháčska dolina) ze stawami polodowcowymi.

Wołowiec

Volovec ▲ 2064 m n.p.m.

Ten ważny, zwornikowy szczyt w głównej granicy tatrzańskie jest miejscem, w którym granica polsko-słowacka, przebiegająca od wschodu od szczytu Rysów stale główną granią, opuszcza ją, przechodząc ku północy zaczynającym się w Wołowcu potężnym bocznym grzbieciem. Podobnie przebiega również Europejski Dział Wodny pomiędzy zlewiskami Morza Bałtyckiego (do którego należy Dolina Chochołowska) a Czarnego. Grzbiet ten, ograniczający od zachodu Dolinę Chochołowską, rozgałęzia się wielokrotnie, stanowiąc połączenie z główną granią dla masywów Bobrowca (Bobrovec) i Osobitej (Osobitá). Charakterystyczna stroma piramida Wołowca jest doskonale widoczna zarówno z Doliny Rohackiej (Roháčska dolina) i Jamnickiej (Jamnícka dolina), jak i przede wszystkim Wyżniej Chochołowskiej. Jej głównie trawiaste, lecz przetykane niewielkimi skałkami, żlebami i piarżyskami zbocza są zimą niebezpieczne ze względu na lawiny. Na zboczu północnym, opadającym do wielkiego kotła polodowcowego, zamykającego Dolinę Wyżnią Chochołowską, strome, w górnej, podszczytowej części trawiaste stoki niżej stają się bardziej skaliste, tworząc serię przerywanych żlebami skałek zwanych Dziurawymi Grządkami. Wołowiec, w przeciwieństwie do sąsiednich Rohaczy, zbudowany jest z mniej odpornych niż granity skał magmowych – alaskitów, które często tworzą brzeżne partie masywów granitowych, jak m.in. w tym przy-

padku. Alaskity te są przemieszane z warstwami metamorficznych mylonitów. Trawiaste zbocza są chętnie odwiedzane przez kozice, które dzięki temu dość łatwo tu zobaczyć, piarżyska od strony północnej natomiast są zamieszkałe przez liczne kolonie świstaków. Wołowiec dzięki rozległym trawiastym halom na zboczach jest też siedliskiem wielu rzadkich górskich gatunków roślin.

Warto wiedzieć, że obecna polska nazwa góry pochodzi od określenia stosowanego przez słowackich pasterzy, wypasających swoje stada w Dolinie Jamnickiej. Polscy górale, którzy użytkowali pastersko hale w Dolinie Chochołowskiej, nazywali Wołowiec raczej Hrubym Wierchem, jednak wśród turystów i przewodników za sprawą pierwszych, austriackich map Tatr upowszechniła się ta słowacka nazwa, która trafiła w ten sposób na polskie mapy i do literatury tatrzańskie.

Ponieważ wejście na szczyt nie nastrocza większych trudności, a trawiaste zbocza mogły kusić pasterzy, góra była od dawna odwiedzana w lecie, stąd też nie jest znane imię pierwszego zdobywcy. Zimą natomiast po raz pierwszy weszła na Wołowiec grupa narciarzy węgierskich w 1906 r. Obecnie, jako najdalej ku zachodowi wysunięty polski szczyt w Tatrach Zachodnich, jest bardzo popularnym celem wycieczek, zwłaszcza dla turystów idących do strony polskiej, z Doliny Chochołowskiej (zob. *Trasy alternatywne*, s. 329). Na wierzchołku do czerwono-

szlaku słowackiego, przebiegającego głównym grzbieciem Tatr Zachodnich, dotacza niebieski szlak z Doliny Bobrowieckiej Orawskiej (Bobrovecká dolina) przez Bobrowiecką Przełęcz (Bobrovecké sedlo), Grzesia (słow. Lúčne) i Rakoń (Rákoň). Kopalasty szczyt jest znakomitym punktem widokowym, z którego można oglądać nie tylko grzbieity i wierchy ponad sąsiadującymi z Wołowcem dolinami, ale i dalsze wzniesienia Tatr

Zachodnich, a także fragmentaryczne widoki na skaliste granie Tatr Wysokich. Ciekawie również prezentuje się panorama ku północy, gdzie ponad Kotliną Orawską i niższymi górami wyrastają potężne masywy Babiej Góry i Pilska – szczególnie atrakcyjnie wyglądają one, gdy w miesiącach jesiennych i zimowych niżej położone tereny wypełniają się efektywnym morzem mgieł, nad które wyrastają tylko te najwyższe szczyty Beskidów.

Kup książkę

Poleć książkę

00.00 h Długą wycieczkę na Grań
10.30 h Rohacz najlepiej zacząć z samego rana od parkingu w **Zwierówce** (Zverovka). To polana i niewielka osada w Dolinie Zuberskiej (stow. Studená dolina). W tym miejscu dolina ta rozwidła się na Dolinę Łataną (Látaná dolina) oraz Rohacką (Roháčska dolina). Na polanie stoi schronisko „Chata Zverovka”, wzniesione w 1928 r. i odbudowane po spaleniu przez wycofujących się zimą 1945 r. Niemców. Za schroniskiem znajduje się stróżówka ratowników Tatrzańskiego Pogotowia Górskiego (Tatranská horská služba), czyli odpowiednika polskiego TOPR. Na polanie są przystanek autobusowy oraz ujęte źródło. Powyżej parkingu w górnej części polany można zobaczyć symboliczny Cmentarz Ofiar Gór (Symbolický cintorín).

Zwierówka to ważny węzeł szlaków, które rozchodzą się stąd w wielu kierunkach. Nas interesuje przede wszystkim żółty szlak do Doliny Łatanej. Trzeba się za jego znakami wrócić kilkaset metrów drogą w kierunku Zuberzca, po czym skręcić w lewo w małą asfaltową dróżkę wiodącą lasem obok hotelu „Osobitá” i nielicznych domków letniskowych, a także małego cmentarza i pomnika partyzantów poległych w walce z Niemcami w grudniu 1944 r. Następnie droga zagłębia się w Dolinę Łataną. Pierwszy jej odcinek jest kręty i stromy, znajduje się tu również kolejne ujęte źródło. Przy drugiej z kolei turystycznej wiać szlak opuszcza kończącą się nieco wyżej asfaltową drogę. Przechodzimy kładką przez potok i kierujemy się w górę u podnóża zbocza po południowej stronie doliny. Ścieżka wiedzie równoległe do potoku, jednak w znacznym od niego oddaleniu. W tym miejscu dolina jest już wyraźnie szersza, w okresie zlodowaceń w jej górnej części rozwijał

się bowiem lodowiec z jezorem o długości ok. 2,5 km. U jego czoła z czasem uformowało się jezioro z wód roztopowych, które nie mogły znaleźć ujścia wobec zatamowania doliny masą lodu i moren bocznych wielkiego lodowca w Dolinie Zuberskiej. Dlatego też obecnie dno Łatanej budują osady powstałe na dnie osetego jeziora, a dopiero w górnej części pozostałości dawnych moren i innych osadów polodowcowych. Sama dolina wy-preparowana została w krystalicznych łupkach i piaskowcach kwarcytowych, na styku masywu krystalicznego Tatr Zachodnich.

01.30 h Osiągamy skrzyżowanie
09.20 h szlaków i miejsce odpoczynku

ROHACZE I GRAŃ ROHACZY

Dwa wybitne skaliste szczyty wznoszące się wysoko nad górnym piętrzem Doliny Rohackiej, zwanym Doliną Smutną, to sławne Rohacze: Płaczliwy i Ostry. Żadne inne wierzchy w Tatrach Zachodnich nie mają tak wysokogórskiego charakteru jak te dwa nie najwyższe przecież szczyty. Z kolei najczęściej wymieniany w literaturze tatrzańskiej w kontekście Grani Rohaczy jest odcinek głównego grzbie-tu tatrzańskiego od Jamnickiej Przełęczy po Smutną Przełęcz. Czasem można spotkać się ze stwierdzeniem – częściej na Słowacji niż w Polsce – że Grań Rohaczy obejmuje dłuższy odcinek grzbie-tu – od Jamnickiej Przełęczy na wschodzie aż po przełęcz Palenica Jafowiecka, oddzielającą Brestową od grupy Siwego Wierchu. W tym ujęciu Rohaczami są nie tylko dwa szczyty wspomniane na początku, ale i wszystkie pozostałe wierzchy na grani.

na niewielkiej polanie w górnej części Doliny Łatanej, nazywanej **Zadnią Łataną** (Zadná Látaná dolina). Polana jest jedyną pozostałością wielkich terenów wypasowych w dolinie, niegdyś w większości pozbawionej lasu i służącej jako wielkie pastwiska dla orawskich wsi, w tym nawet dla oddalonej o 42 km wsi Orawka. Na polanie kończy się zielony szlak, który prowadzi w górę na piętrzący się po lewej Grześ (stow. Lúčna) i następnie grzbieciem po północnej stronie doliny na Przełęcz pod Osobitą (sedlo pod Osobitou), skąd schodzi do Zwierówki. My wciąż żółtym szlakiem zaczynamy podejście do trawiastego kotła Zadniej Łatanej, zwanego Praszywe (Prašivé), pod górującym na wprost Rakoniem (Rákoň). Powyżej kotła długim zakosem osięgamy górną granicę lasu oraz boczne

ramię grzbie-tu, skąd pięknie prezentuje się zwienczony wapiennymi skałkami szczyt Osobitej; przy dobrej pogodzie zza niej wylaniają się po prawej Babia Góra, a po lewej Pilsko.

02.20 h Długim trawersem ponad
08.45 h kotłem Praszywe wydostajemy się na **Zabratową Przełęcz** (sedlo Zábrat, 1656 m n.p.m.) w grzbiecie Zabratu, oddzielającym Dolinę Łataną od Rohackiej. Tu kończy się chętnie uczęszczany zielony szlak z tej ostatniej doliny, wspinający się stromo od „Tatliakovej chaty”. Wzrok biegnie ku imponującym skalistością nietypową dla Tatr Zachodnich szczytom po przeciwnej stronie Doliny Rohackiej. Ostrością kształtów wyróżniają się zwłaszcza oba Rohacze –

▶ Rakoň

Kup książkę

Poleć książkę

cel naszej wyprawy. Ruszamy zatem w ich kierunku. Najpierw trzeba dalej podchodzić żółtym szlakiem, który wiedzie grzbietem na Rakoń.

02.50 h
08.30 h Na szczycie **Rakonia** (1879 m n.p.m.) przebiega granica z Polską. Po wschodniej stronie góry widzimy Dolinę Chochołowską z Polaną Chochołowską i schroniskiem, ale ciekawszy jest widok na górną część Doliny Rohackiej, czyli Dolinę Smutną z górującymi nad nią Rohaczami. Pięknie wyglądają stąd rozłożone na swoistych tarasach ponad Dolinę Rohacką połodowcowe

Rohackie Stawy (Roháčske plesá). Z Rakonia, na którym kończy się nasz dotychczasowy żółty szlak, schodzimy na płytką przełęczkę Zawracie (1863 m n.p.m.) dochodzącym od strony Grzesia niebieskim szlakiem. Od przełęczki, na którą od polskiej strony wspina się zielony szlak z Doliny Wyżniej Chochołowskiej, zaczyna się podejście na Wołowiec – pod koniec bardzo strome.

03.35 h
08.05 h Szczyt **Wołowca** (Volevec, 2064 m n.p.m.) znajduje się w głównej grani Tatr i jest zwornikiem dla długiego grzbietu, ograniczającego Dolinę

Chochołowską od dolin po słowackiej stronie. Grzbietem tym przebiega granica między Polską a Słowacją. Panorama z Wołowca jest niezrównana: oprócz Rohaczy i kolejnych na zachodzie szczytów głównego grzbietu Tatr widzimy też u podnóży góry od strony południowej górskie stawy w Dolinie Jamnickiej (Jamnická dolina), dalej Grań Otargańców (Otrhance), Bystrą z Blyszczem, nad które wyrasta korona szczytów Tatr Wysokich. Mało kto zwraca uwagę na inne niż tatrzańskie szczyty – tymczasem na północy bez problemu można odróżnić Babią Górę i masyw Pilska, a na południu długi wał Niżnych Tatr.

Od Wołowca ponownie zmieniamy kolor szlaku – tym razem na czerwony, prowadzący prawie całym grzbietem słowackich Tatr Zachodnich. Musimy zejść na głęboko wciętą Jamnicką Przełęcz (Jamnické sedlo, 1908 m n.p.m.). To od tego miejsca zaczyna się Grań Rohaczy. W dole po lewej widnieją w pięknych połodowcowych kotłach Stawy Jamnickie (Jamnické plesá), obok których podchodzi na przełęcz, a następnie na Wołowiec niebieski szlak z Doliny Jamnickiej. Przed nami piętrzy się śmiała turnia Rohacz Ostry. Szybko podejście staje się bardzo strome i wkracza w skalisty teren; przejście ułatwiają łańcuchy.

▶ Na Wołowcu

W końcu zbliżamy się do najtrudniejszego fragmentu trasy, czyli Konia Rohackiego. To granitowa turnia, na którą trzeba wspiąć się po skalnej płycie przez szeroki komin, a następnie pokonać szpiczasty grzebień grani, idąc po jej południowej stronie wzdłuż łańcucha. Po obu stronach otwierają się głębokie przepaście – od południowej przeraźliwie strome, lecz głównie trawiaste zbocza, po północnej skalne ściany o wysokości blisko 250 m. Po przejściu przez Konia Rohackiego schodzimy na wąską szczyrbinkę w grani. To Rohacka Szczerbina, powstała w miejscu występowania w granitach żyły mniej odpornych skał mylonitowych. Potem ponownie przez trudny komin wspinamy się na główny wierzchołek.

04.45 h Po wyczerpującej wspinaczce
06.55 h jesteśmy na **Rohaczu Ostrym**

► Koń Rohacki

(2088 m n.p.m.). Ta efektowna, godna Tatr Wysokich skalna turnia zbudowana jest z granitów trzonu krystalicznego Tatr. Ujawnia się tu charakterystyczny rys rzeźby zachodniej części gór: północne zbocza są o wiele bardziej strome. Na Rohaczu są to wręcz 200–250-metrowe ściany, podczas gdy od południa góra jest niesłychanie stroma, jednak nie jest to jednolita skalna ściana, lecz trawiasty stok, przetykany skałkami i połaciami rumowiska.

Zejście z Rohacza Ostrego jest łatwiejsze, choć i tu na początek trzeba pokonać przepaścisty komin z łańcuchem. Potem kolejne trudności da się ominąć ścieżynami od strony południowej. W ten sposób szybko można stanąć na usłanej głazami Rohackiej Przełęczy (Roháčske sedlo, 1955 m n.p.m.). Klucząc wśród rozpadlin grzbietowych, dostajemy się

bliżej stromego podejścia na kolejny szczyt. Wiedzie ono po trawiastym zboczu południowo-wschodnim. Wyżej dochodzimy do połączenia z odbiegającym na południe długim grzbietem Barańca (Baranec), ku któremu kieruje się żółty szlak. Może to być alternatywna droga wejścia na Rohacz Placziwy w okresie, gdy pozostałe szlaki szczytowe na terenie Tatr słowackich są zamknięte (I XI–15 VI).

05.40 h Kilka minut od skrzyżowania
06.00 h szlaków osiągamy wierzchołek

Rohacza Placziwego (2125 m n.p.m.). Stąd odśladnia się kapitalny widok na dalszą część grzbietu Tatr Zachodnich, widoczny w dużym skrócie od Smutnej Przełęczy (Smutné sedlo) po Banówkę (Banikov). Zejście ze szczytu prowadzi skrajem urwisk, przez jedno miejsce nieco trudniejsze, ale potem nie napotkamy większych trudności, a nieliczne fragmenty skalne można ominąć ścieżynami od lewej (południowej) strony grzbietu. Trzeba zachować ostrożność zwłaszcza przy gorszej widoczności: południowe zbocze wydaje się łagodne, ale od północy czają się potężne skalne ściany. Nim dojdziemy do końca Grani Rohaczy, przechodzimy przez ostatnie jej wzniesienie, zwane Nogawicą (Nohavica, 2051 m n.p.m.). Nie jest ono ujęte jako osobny szczyt na liście tatrzańskich dwutysięczników. Wchodząc na jego wierzchołek (nieco w prawo od ścieżki), należy zachować najwyższą ostrożność – zwłaszcza przy słabej widoczności: wciąż jeszcze od północnej strony łagodnie wypłaszczone w tym miejscu grzbiet urywa się nagle w prawie 150-metrową ścianę.

06.15 h Wędrowkę Granią Rohaczy
05.15 h kontynuujemy znów węższym odcinkiem grzbietu, przechodząc przez

niewielkie skałki, by w końcu zejść na **Smutną Przełęcz** (1963 m n.p.m.). Jest ona jedynym dogodnym przejściem z północnej strony grzbietu, z Doliny Smutnej na południe do Doliny Żarskiej (Žiarska dolina) i prowadzi przez nią łączący obie doliny niebieski szlak. Zostawiamy tu graniowy czerwony szlak i kierujemy się w dół na stronę Doliny Smutnej. Szlak najpierw wiedzie długim trawersem po wschodnim stoku Przedniej Kopy (Prvá kopa), pierwszej od wschodu z grupy Trzech Kop (Tri kopy). Potem seria zakosów sprowadza na usłane piargami dno Doliny Smutnej. To surowy, wysokogórski kocioł, stanowiący górne piętro Doliny Rohackiej. Wielkie wrażenie wywiera przede wszystkim północna ściana Grani Rohaczy, osiągająca miejscami nawet ponad 250 m wysokości. Sceneria doliny przypomina Tatry Wysokie.

07.00 h Na polankach pośród kosówki,
03.45 h poniżej niewysokiego progu morenowego Doliny Smutnej, dochodzimy do **skrzyżowania szlaków**. Jeśli pojedzie się w dół wciąż niebieskim szlakiem, można w pół godziny dojść do „Tatliakovej chaty”. Niedługo było tu schronisko, które spłonęło w 1963 r. Potem długo działał wyłącznic bufet, ale od 2017 r. znów można tu przeczocować. Obok w lesie znajduje się niewielkie jeziorko Czarna Młaka (słow. Ťatliakove pleso). Przy schronisku kończy się asfaltowa droga, którą możemy w półtorej godziny zejść do Zwierówki.

Jeżeli mamy jeszcze trochę sił, a dzień nie chyli się ku zachodowi, warto skrócić w lewo zielonym szlakiem. Czeka nas jeszcze nieco podejścia, ale możemy dzięki temu zobaczyć cztery piękne górskie jeziora polodowcowe – Rohackie Stawy. Leżą one

na trzech poziomach wiszącej dolinki czy też tarasu u stóp urwisk północnego ramienia Trzech Kop, kończącego się Zielonym Wierchem Rohackim (Zelené). Uważa się, że ta nietypowa forma tarasu to zachowany wielki fragment trzeciorzędowej powierzchni zrównania, przemodelowanej potem przez działanie lodowca. Do pierwszego i największego Wielkiego Stawu Rohackiego (Velké Roháčske pleso), o powierzchni 2,2 ha, dotrzemy po niecałym kwadransie. Mijając staw, warto rzucić okiem na pięknie prezentujące się po drugiej stronie doliny trawiaste stoki Wołowca i granitowe zerwy Rohacza Ostrego. Dalej mijamy na kolejnym tarasie dwa mniejsze Pośrednie Stawy Rohackie (słow. Druhé a Tretie Roháčske pleso), by po krótkim podejściu trafić do najwyższej położonego stawu.

07.50 h / **03.15 h** Przy brzegu **Wyźniego Stawu Rohackiego** (lub Zadniego, słow. Horné lub Štvrté Roháčske pleso) rozpoczyna się niebieski szlak, którym będziemy schodzić do Doliny Rohackiej. Samo jezioro znajduje się wysokości przeszło 1718 m n.p.m., zajmując dno zniszczonego erozją zbiornika firnowego. Stopniowo zasypywane jest piargami osypującymi się ze ścian Zielonego Wierchu Rohackiego, a jego powierzchnia to prawie 1,5 ha. Widok stąd jest ograniczony do Wołowca.

Od stawu zaczyna się zejście do Doliny Spalanej (Spálena dolina), która opada spod Banikowskiej Przełęczy (Banikovské sedlo) ku stromemu progowi ponad Doliną Rohacką. Nim znajdziemy się na dnie Spalanej, zielony szlak odbija trawersem w lewo ku górnej części doliny i na wspomnianą przełęcz. Szlakiem niebieskim schodzimy spośród kosówki,

by przy górnej granicy lasu minąć miniaturowy Zielony Stawek (Zelené pliesko) zwany również Żabim Stawkiem (Žabie pliesko).

08.25 h / **02.15 h** Na krawędzi progu Doliny Spalanej znajduje się **skrzyżowanie szlaków** i miejsce odpoczynku. Stąd zaczyna się krótki, znakowany na żółto szlak łącznikowy, prowadzący do zielonego szlaku na Banikowską Przełęcz. Dolina Spalona jest jedną czterech sąsiadujących ze sobą niewielkich dolin zawieszonych ponad potężnym polodowcowym żłobem Doliny Rohackiej. Niegdyś wszystkie były również wypełnione lodem i polami firnowymi w kotłach u stóp głównej grani tatrzańskiej.

Zdążamy ostro w dół niebieskim szlakiem po stromym, zalesionym proggu doliny. Po blisko 20 min zejścia w prawo odbija krótka ścieżka do Wyźniego Rohackiego Wodospadu (Vyšný Roháčsky vodopád), Ukryty w wilgotnej kotlinie, spada z pionowego proggu skalnego. Jego łączna wysokość to 23 m. Drugi z Rohackich Wodospadów (Nižni Rohacki vodospád) widać chwilami pomiędzy drzew na dalszym odcinku niebieskiego szlaku.

09.05 h / **01.05 h** Po zejściu do doliny w kilka minut boczną asfaltową drogą przekraczamy most na Rohackim Potoku i dochodzimy w pobliżu polany **Adamcula** (Adamcula) do szosy łączącej Zwieróvkę ze schroniskiem „Ľatliakova chata”. Tu kończy się niebieski szlak. Teraz czeka nas monotonna zejście szosą do parkingu w Zwierówce. Po drodze mijamy kilka polanek z miejscami do odpoczynku, a nawet niewielki bufet. Blisko przed samą Zwieróvką krótki zielony szlak łącznikowy przechodzi na drugą stronę doliny do wielkiego parkingu przy dolnej

stacji kolejki krzeselkowej do Doliny Salatyńskiej (Salatínska dolina). Aby skrócić drogę, można za pensjonatem „Šindľovec” skręcić w ścieżkę przez las, która mija hotel „Osobitá”, przecina drogę do Doliny Łatanej i prowadzi do parkingu **09.55 h** / **00.00 h** na polanie **Zwieróvka**.

TRASY ALTERNATYWNE

Dzięki licznym szlakom dojściowym, łączącym sąsiednie doliny z główną granią tatrzańską, dojście na Rohacze można znacznie zmodyfikować. Podobna do opisaną wyżej wycieczki jest trasa wiodąca w górę Doliny Rohackiej czerwonym szlakiem do schroniska

„Ľatliakova chata”, następnie zielonym szlakiem na Zabratową Przełęcz i stąd dalej wg opisu. Taki wariant jest o ok. 30 min krótszy, ale znacznie dłużej trzeba iść asfaltem.

Na Rohacze można też wejść od strony południowej Tatr Zachodnich. Kierujemy się w górę Doliną Wąską (słow. Úzka dolina), potem Jamnicką aż na Jamnicką Przełęcz, a następnie po przejściu przez oba Rohacze idziemy na południe żółtym szlakiem na grzbiecie Barańca – możemy albo zejść z Żarskiej Przełęczy (Žiarske sedlo) znów do Doliny Jamnickiej, albo ruszyć na Baraniec, by przez jego wschodnie ramię zejść zielonym szlakiem do punktu wyjścia u wylotu Doliny Wąskiej. Dzięki temu można w jeden dzień

► Pośrednie Rohackie Stawy i Wołowiec

Kup książkę

Poleć książkę

zdobyć aż sześć szczytów z listy tatrzańskich dwutysięczników, jednak przejście takiej trasy wymaga aż 11 godz. 30 min marszu, podczas którego trzeba pokonać przeszło 1800 m podejść!

Dla chcących zdobyć sam Wołowiec godna polecenia jest trasa wiodąca od strony polskiej – na początek trzeba od parkingu przed Siwą Polaną udać się w drogą w górę Doliny Chochołowskiej aż do Polany Chochołowskiej i stojącego na jej skraju dużego schroniska PTTK na Polanie Chochołowskiej (wart rozważenia jest wariant dojścia do schroniska wieczorem, nocleg i kontynuowanie trasy z samego rana następnego dnia). Następnie kierujemy się żółtym szlakiem pod Bobrowiecką Przełęcz oraz na Grzesia. Stamtąd grzbietem granicznym prowadzi

niebieski szlak przez Rakoń aż na wierzchołek Wołowca. W drodze powrotnej warto wybrać na zejściu z Wołowca w kierunku Rakonia zielony szlak, który sprowadza szybko do Doliny Wyżniej Chochołowskiej i następnie w dół Chochołowskiej do punktu wyjścia (całość to ok. 9 godz. 30 min marszu i 1250 m podejść).

Zimą, gdy ścieżka przez Grań Rohaczy jest niedostępna, można zdobyć Wołowiec opisaną wyżej trasą, ale też wejść na sam Rohacz Płaczliwy – jest od dostępny otwartym przez cały rok żółtym szlakiem, który zaczyna się u wylotu Doliny Żarskiej po południowej stronie Tatr Zachodnich, a następnie prowadzi przez Goły Wierch (Holý vrch) na Baraniec i dalej granią przez Smrek (Smrek) i Żarską Przełęcz aż na Rohacz Płaczliwy. Pozwala to

dopisać do listy zdobytych dwutysięczników prócz Rohacza także Baraniec i Smrek – jednak pozostawia z boku znajdujące się we wschodnim ramieniu Barańca kolejne dwa dwutysięczniki: Szczerbawy (Štrbavy) i Klin (słow. Mały Baranec). Po zejściu z Rohacza znów na Żarską Przełęcz można także otwartym przez cały rok odcinkiem zielonego szlaku zejść do Doliny Żarskiej i następnie niebiesko znakowaną ścieżką obok tamtejszego schroniska udać się do wylotu doliny, skąd zaczęliśmy wycieczkę. Jest to jednak bardzo długa trasa (ok. 9 godz., ok. 1600 m sumy podejść) i w warunkach krótkiego zimowego dnia jej pokonanie przez zapadnięciem zmroku jest bardzo wątpliwe – można ją zatem rozłożyć na półtora dnia, z noclegiem w schronisku w Dolinie Żarskiej.

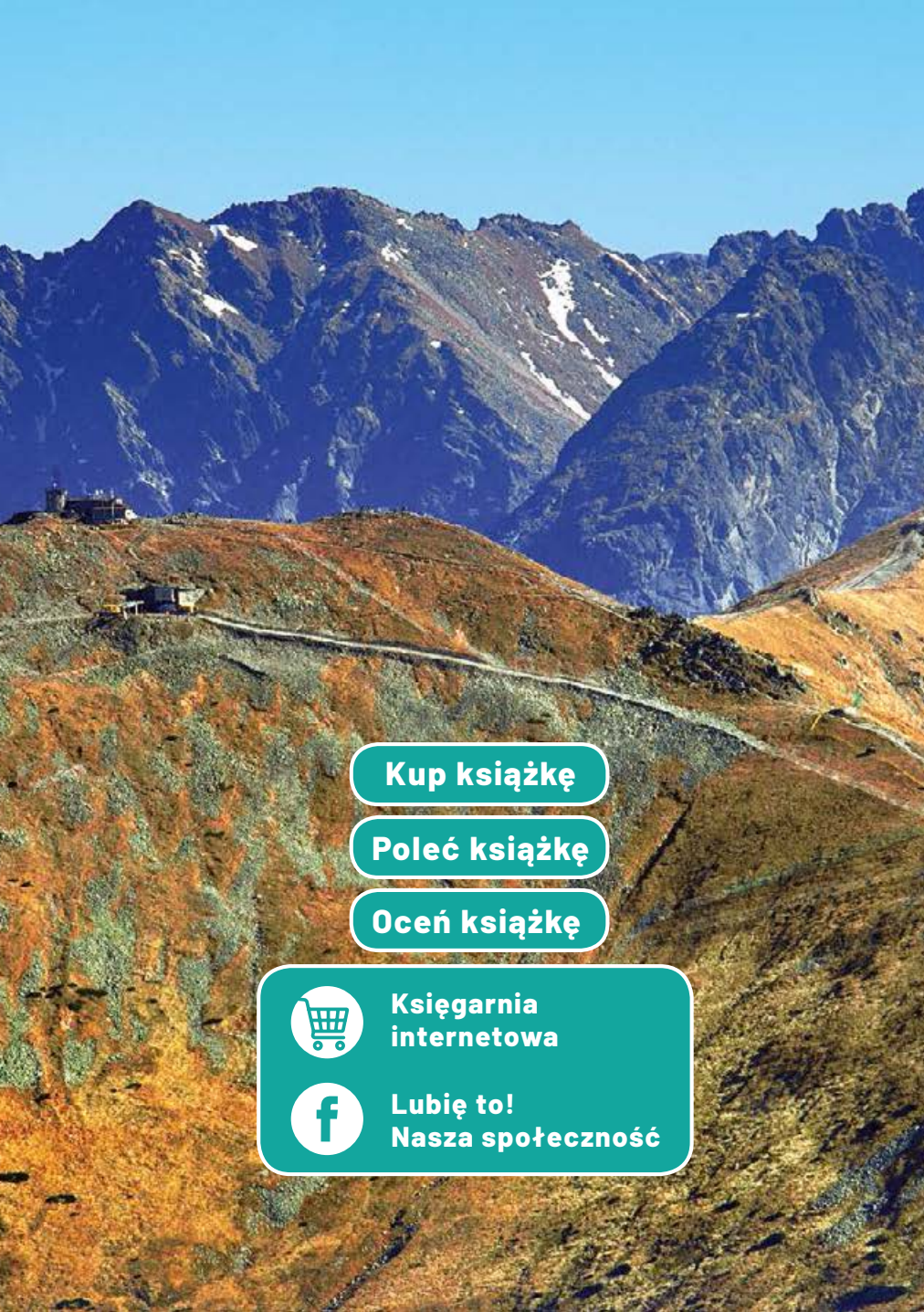
INFORMACJE PRAKTYCZNE

DOJAZD

Do Zwierówki dochodzi otwarta dla ruchu samochodowego szosa z Zuberzca (Zuberec). Jest tu parking (płatny w ciągu dnia 8.00–16.00). Przed Zwierówką, która leży u stóp zboczy po północnej stronie doliny, tuż przed mostem na Rohackim Potoku odbija od szosy w prawo boczna droga do dużego parkingu przy dolnej stacji wyciągu krzeselkowego. Również tam możemy zostawić auto. Do Zwierówki (przystanek obok schroniska „Chata Zverovka”) jeżdżą codziennie cztery autobusy z miasteczka Trzciana (Trstená) przez Zuberzec.

► Rohacz Ostry i Rohacz Płaczliwy

Kup książkę

Poleć książkę

Oceń książkę

Księgarnia internetowa

Lubię to!
Nasza społeczność

PROGRAM PARTNERSKI

— GRUPY HELION —

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA
Helion

TATRZAŃSKIE DWUTYSIĘCZNIKI

Tatry od lat przyciągają rzesze turystów, którzy przemierzają ekscytujące szlaki, by zdobywać szczyty i podziwiać przepiękne panoramy. Ta książka to przewodnik po wszystkich szczytach i przełęczach położonych powyżej 2000 m n.p.m., na które prowadzą znakowane szlaki, zarówno po polskiej, jak i słowackiej stronie Tatr. Jest to więc pozycja dla każdego miłośnika górskich wędrówek, który chce podjąć ambitne wyzwanie zdobywania najwyższych tatrzańskich szczytów i przełęczy.

OPISY SZCZYTÓW
I PRZEŁĘCZY

PROPOZYCJE
WYCIECZEK

PROFILE
WYSOKOŚCI

TATRZAŃSKIE
CIEKAWOSTKI

SZCZEGÓLWE
MAPY

MIEJSCE NA PIECZĄTKI
POTWIERDZAJĄCE ZDOBYCIE SZCZYTU

Księgarnia internetowa:
<http://bezdroza.pl>

Zamówienia telefoniczne:
0 801 339900
0 601 339900

 Bezdroża

Sprawdź najnowsze promocje:
• <http://bezdroza.pl/promocje>
Przewodniki najczęściej czytane
• <http://bezdroza.pl/bestsellery>
Zamów informator podróżniczy:
• <http://bezdroza.pl/newsletter>

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: bezdroza@bezdroza.pl
<http://bezdroza.pl>

ebook dostępny na:

ebookpoint

ISBN 978-83-283-8996-0

cena: 59,90 zł